

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-162/2001
Бања Лука, 30.11.2001. године**

У И М Е Н А Р О Д А

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Бајагић Здравка, као предсједника вијећа, Лукић Драгослава, Бајић Петра, Нинић Јанка и Мрша Смиљане као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Х. В., В. Б., кога заступа пуномоћник Г. Ј., адвокат, Д., против тужене Републике Српске – Министарства унутрашњих послова – Центра јавне безбједности Д., коју заступа Републичко јавно правобранилаштво – сједиште замјеника Д., а правобраниоца заступа његов замјеник Ђ. Б., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Д.у број Гж-92/01 од 16.3.2001. године, на сједници одржаној 30.11.2001. године, донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Д. број Рс-55/2000 од 8.2.2001. године одбијен је тужилац Х. В. с тужбеним захтјевом да се поништи као незаконито рјешење тужене Републике Српске – Министарства унутрашњих послова – Центра јавне безбједности Д. број 03/1-2-125-225 од 4.10.2000. године којим је одбијен његов приговор и потврђено првостепено рјешење Дисциплинске комисије број 12-3/1-125-19/00 од 23.5.2000. године о престанку радног односа, као и са захтјевом да се тужена обавезе да га врати у радни однос и да му успостави сва права из радног односа. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. број Гж-92/01 од 16.3.2001. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Тужилац је против другостепене пресуде поднио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права. Предложио је да се та пресуда преиначи тако што би тужбени захтјев био усвојен, или да се обје нижестепене пресуде укину и “ предмет врати на поновни поступак”

Одговор на ревизију није поднесен.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о поднесеној ревизији у смислу члана 390. став 3. Закона о парничном поступку (“Службени лист СФРЈ” број: 4/77 до 35/91 и “Службени гласник Републике Српске” број 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

Према чињеничном утврђењу нижестепених судова, тужиоцу је првостепеним рјешењем Дисциплинске комисије Центра јавне безбједности у Д. број 12-3/1-125-19/00 од 31.5.2000. године изречена дисциплинска мјера престанка радног односа због теже повреде радне дужности, почињене тако што је неутврђеног дана почетком 2000. године прибавио за своје потребе путничко моторно возило марке “Ауди” тип 80 ТД, броја шасије WAUZZZ81ZF136855, поријеклом из А., којег није у законском року пријавио надлежној царини ради царинења, те са таквим возилом учествовао у саобраћају више пута, ставивши на возило регистарске таблице број 821-Е-346 које је отуђио из просторија Станице јавне безбједности у С. Б., а које су као неважеће одузете и скинуте са возила дана 21.10.1999. године приликом контроле у саобраћају. Рјешењем Другостепене дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Б. Л. број 03/1-2-125-225 од 4.10.2000. године одбијен је тужиочев приговор као неоснован и потврђено првостепено

рјешење. Налазећи да је дисциплински поступак против тужиоца проведен у складу са одредбама Закона о унутрашњим пословима (“Службени гласник Републике Српске” број 21/98 и 18/99, у даљем тексту: Закон о унутрашњим пословима) и Правилника о дисциплинској одговорности радника Министарства унутрашњих послова Републике Српске број К/5-125-5922 од 19.10.1998. године са измјенама број 03/1-2-012-6287 од 23.9.1999. године (у даљем тексту: Правилник), те да он током поступка није негирао повреду радне дужности која му је стављена на терет, судови су судили тако што су одбили као неоснован његов тужбени захтјев.

Тужилац је у ревизији навео да се нижестепене пресуде позивају на одредбе члана 4. став 1. тачка 9. Правилника (којима је као тежа повреда радних обавеза и дужности прописано “бављење пословима који су неспојиви са службеном дужношћу”), а да је тужба поднесена ради испитивања законитости коначне одлуке дисциплинске комисије због повреде из члана 64. тачка 15. Закона о унутрашњим пословима, поводом које му је изречена дисциплинска мјера. Даље је истакао да “није спорио ни једног тренутка радње које је починио, које не спори ни сада, али сматра да се исте не могу подвести под норму из члана 64. тачка 15. Закона” о унутрашњим пословима “јер његово понашање није било видљиво за грађане, нити је нанијело било какву штету угледу службе, а поготово се не би могло подвести под норму из члана 4. став 1. тачка 9. Правилника, како је образложено у пресудама”.

Из рјешења дисциплинских комисија произилази да је тужиоцу изречена спорна дисциплинска мјера због теже повреде радних обавеза и дужности из члана 64. тачка 15. Закона о унутрашњим пословима, а не из члана 4. став 1. тачка 9. Правилника. Због тога су се нижестепени судови неосновано позвали на наведену одредбу Правилника.

Овај суд међутим налази да се у описаним радњама тужиоца стичу обиљежја теже повреде радних обавеза и дужности, прописане чланом 64. тачка 15. Закона о унутрашњим пословима (“понашање које штети угледу службе или нарушава међуљудске односе у Министарству” – мисли се на Министарство унутрашњих послова).

У образложењу првостепеног рјешења Дисциплинске комисије Центра јавне безбједности у Добоју указано је на то да је тужилац путничко возило користио у дужем периоду, а да га није у законском року пријавио надлежној царинској служби, чиме је као овлашћени радник учинио радњу која штети угледу службе. Даље је наведено да “посебну тежину представљају радње отуђења (крађе) регистарских таблица из службених просторија СЈБ С. Б., затим управљање у саобраћају са возилом које није технички прегледано, прописно осигурано и за које нису плаћене царинске, пореске и друге обавезе приликом регистрације”, уз закључак да је “укупно понашање” тужиоца “неспојиво са правима, дужностима и овлашћењима полицајца”.

Овакво схватање Дисциплинске комисије Центра јавне безбједности у Д. је и по оцјени овог суда правилно. За постојање теже повреде радних обавеза и дужности која је тужиоцу стављена на терет, није неопходно оно што се тврди у ревизији – да његово понашање мора бити видљиво грађанима. Довољно је да се ради о поступцима који су неспојиви са вршењем службе у полицији, која има за циљ поред осталог и сузбијање односно искорјењивање таквих појава и радњи. Тежу повреду радних обавеза и дужности коју је починио тужилац, открили су надлежни органи Министарства унутрашњих послова који су према стању у списима поред изрицања дисциплинске мјере поднијели против њега захтјев за покретање прекршајног поступака Републичкој управи царина – Царинарници Д.. Све то упућује на закључак да је он, супротно ревизионим наводима, нанио штету угледу службе којој је припадао.

Неоснован је и други ревидентов приговор, да је доношењем рјешења дисциплинских комисија повријеђена одредба члана 26. Правилника. Ставом 6. тог члана прописано је да се приговор подноси путем органа који је изрекао првостепену мјеру, а који је обавезан прибавити мишљење синдиката, и комплетан предмет доставити на одлучивање другостепеној комисији. Првостепени орган је према томе дужан само да затражи мишљење синдиката, тј. да омогући синдикалној организацији да се изјасни о дисциплинском предмету. Са становишта правилности поступка небитно је да ли ће синдикат уопште доставити мишљење у року који му је одређен, односно у ком смислу ће се изјаснити. У овом дисциплинском предмету није спорно да је првостепени орган затражио мишљење синдикалне организације и да је том органу достављен акт број 12-5/02-125-1/00 од 5.9.2000. године који је потписао предсједник синдикалне групе Станице јавне безбједности С. Б.. Тиме је испоштована поменута одредба члана 26. Правилника. Сам садржај овог акта није од утицаја на правилност дисциплинског поступка, јер је искључиво ствар

синдиката да ли ће се и у ком смислу изјаснити о захтјеву дисциплинске комисије, како је већ речено.

Побијана пресуда је према томе заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и на правилној примјени материјалног права. Њеним доношењем нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у ревизији, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Због тога је на основу члана 393. ЗПП ревизија тужиоца одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа
Бајагић Здравко

За тачност отправка вјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка